

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია — თექვსმეტი

Jeff Pippenger

2025-12-22

რიცხვი თექვსმეტი

ბოდიშს ვიხდი ამდენი სიტყვისთვის, ვიდრე ძირითად თემას შევუდგებოდე. მსურს, გარკვეული წინასწარმეტყველური ხაზები სათანადო ადგილას დავაყენო, რომლებიც წარმოადგენს იმ ლოგიკის მნიშვნელოვან ნაწილებს, რომლის გამოყენებასაც ვაპირებ, როცა უშუალოდ განვიხილავთ იოელის წიგნს. ადრე უკვე აღვნიშნე, რომ ებრაული სიტყვა, რომელიც იოელის წიგნში ითარგმნება როგორც „მოიკვეთა“, თავის ფესვებს პოულობს აბრაამის დღეებში აღთქმის დამტკიცების მსხვერპლშეწირვით მეთოდში.

გამოფხიზლდით, მთვრალნო, და იტირეთ; და იგლოვეთ, ღვინის მსმელნო ყველანო, ახალი ღვინის გამო, რადგან მოიკვეთა იგი თქვენი პირისგან. იოელი 1:5.

ებრაული სიტყვა „მოკვეთილი“ არის H3772, და იგი წარმოადგენს პირველქმნილ ფუძეს, რომელიც ნიშნავს „მოჭრას (მოკვეთას, ჩამოჭრას ან შუაზე გაკვეთას); გადატანითი მნიშვნელობით — განადგურებას ან შთანთქმას; კერძოდ — აღთქმის დადებას (ესე იგი, კავშირის ან შეთანხმების დამყარებას, თავდაპირველად ხორცის გაკვეთით და ნაჭრებს შორის გავლით).“

ვაცნობიერებ, რომ სტრონგის განმარტება სიტყვისა „მოკვეთილი“, გრამატიკული გაგებით მას „პირველქმნილ ფუძედ“ მოიხსენიებს. ამის გათვალისწინებით, აღთქმასა და აბრაამთან დაკავშირებული მოკვეთა მიუთითებს, რომ აღთქმის ნათელი ამ სიტყვას არის მიბმული, და ეს ნათელი წარმოდგენილია მის პირველქმნილ ისტორიულ ფუძეში. „მოკვეთა“ აღთქმის ისტორიის თვალსაზრისით არის წინასწარმეტყველური სიმბოლო, დაფუძნებული მის პირველქმნილ ფესვებზე, და ამავე დროს გრამატიკულადაც პირველი ფუძედ არის განსაზღვრული.

მეხუთე მუხლში გამოცხადებული განაჩენი არა მხოლოდ მიუთითებს იმაზე, რომ მათ არ აქვთ უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელიც „ახალი ღვინითაა“ წარმოდგენილი, არამედ იმასაც, რომ ისინი „მაშინვე და იქვე“ უარყოფილნი არიან, როგორც ღვთის აღთქმის ერი — აღთქმის ერი, რომელიც თავის „პირველწყაროებრივ ფესვებს“ აბრაამამდე მიიყვანს.

ორმოც წელზე მეტი ხნის განმავლობაში უდაბნოში დაღუპულ თაობას თავისი პირველწყაროსეული ფესვები აბრაამამდე მიჰყავდა, რაც ნიშნავს მრავალი ერის მამას. თაობას, რომელიც იესო ნავესთან ერთად აღთქმულ ქვეყანაში შევიდა, თავისი პირველწყაროსეული ფესვები აბრაამამდე მიჰყავდა. იუდეველებს, რომლებმაც ქრისტე ჯვარს აცვეს, თავისი პირველწყაროსეული ფესვები აბრაამამდე მიჰყავდათ. პროტესტანტებს, რომლებიც ბნელი საუკუნეებიდან გამოვიდნენ და რომელნიც შემდეგ 1844 წელს გამოიცადნენ და გადაიარეს, როგორც ღვთის რჩეულმა აღთქმის ერმა,

თავისი პირველწყაროსეული ფესვები აბრაამამდე მიჰყავდათ. მილერიტულ ფილადელფიურ მოძრაობას, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს უწმიდესში შევიდა, თავისი პირველწყაროსეული ფესვები აბრაამამდე მიჰყავდა. მილერიტულ ლაოდიკიურ მოძრაობას, რომელმაც 1863 წელს იერიხონი კვლავ ააშენა, თავისი პირველწყაროსეული ფესვები აბრაამამდე მიჰყავდა. ლაოდიკიურ მეშვიდე დღის ადვენტიტურ ეკლესიას, რომელიც მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონის დროს უფლის პირიდან ამოინთხევა, თავისი პირველწყაროსეული ფესვები აბრაამამდე მიჰყავს. ყველა ამ თაობამ შეასრულა, ან შეასრულებს, ვენახის იგავი.

იოელში მოხსენიებული მთვრალნი იღვიძებენ, რათა აღმოაჩინონ, რომ უარყოფილნი არიან, როგორც ღვთის ერი, და რომ მათ არა აქვთ გვიანი წვიმის უწყება. მაშინ საპირისპიროც ჭეშმარიტი ხდება. ისინი, ვისაც იოელი „დიდების გვირგვინებით“ შემოსილებად ახასიათებს, შემდეგ აღთქმაში შედიან, იბეჭდებიან და შესაწირავად აღიმართებიან. ღმერთსა და რჩეულ ხალხს შორის პირველი დადასტურებული აღთქმა იმავე „მოჭრით“ დაიწყო, რომელიც წარმოდგენილია ღვთის ხალხის საბოლოო მსხვერპლშეწირვისას, რაც საკვირაო კანონის დროს იწყება. ეს მოჭრა არის ხორბლისა და ღვარძლის გამიჯვნა. ღვარძლი უარყოფილია და ცეცხლშია ჩაყრილი, ხოლო ხორბალი ერთად იკვრება, როგორც სულთმოფენობის პირველი ნაყოფის ხორბლის შესაწირავი, რომელიც შემდეგ აღიმართება, „როგორც წინანდელ წლებში“.

არსებობს ოთხი ადგილი, რომლებიც ჩვეულებრივ მიიჩნევა აბრაამის აღთქმის წარმომჩენად. დაბადების მეთორმეტე თავში აბრაამი „მოწოდებულია“ და ეძლევა აღთქმა, რომ იგი დიდ ერად იქცევა. ეს აღთქმის ნაწილი არ არის, არამედ არის აღთქმის მოწოდება. იმ დროს მისი სახელი არის აბრაამი, რადგან აღთქმური ურთიერთობის ერთ-ერთი ნიშანია სახელის შეცვლა. აბრაამის სახელი იცვლება აღთქმის ოთხი საფეხურიდან მესამეში.

რადგან როდესაც ღმერთმა აღუთქვა აბრაამს, და ვინაიდან არავინ იყო მასზე დიდი, ვისითაც დაეფიცა, თავისი თავით დაიფიცა და თქვა: „ნამდვილად, კურთხევით გაკურთხებ შენ და გამრავლებით გაგამრავლებ.“ და ამგვარად, მოთმინებით დათმენის შემდეგ, მან მიიღო აღთქმა. რადგან ადამიანები უფრო დიდით იფიცებენ, და მათთვის დადასტურებისათვის ფიცი ყოველგვარი დავის დასასრულია. ამიტომ ღმერთმა, რომელსაც სურდა უფრო უხვად ეჩვენებინა აღთქმის მემკვიდრეთათვის თავისი განზრახვის უცვლელობა, იგი ფიცით დაადასტურა, რათა ორი უცვლელი რამის მიერ, რომლებშიც შეუძლებელი იყო ღმერთისთვის ეცრუა, გვექონოდა ძლიერი ნუგეში ჩვენ, რომელთაც შევაფარეთ თავი, რათა ჩავჭიდებოდით ჩვენს წინაშე დებულ სასოებას; ეს სასოება გვაქვს ჩვენ, როგორც სულის ღუზა, მტკიცე და ურყევი, და რომელიც შედის ფარდის შიგნით, სადაც ჩვენთვის შევიდა წინამორბედი, იესო, მელქისედეკის წესისამებრ უკუნისამდე მღვდელმთავრად ქმნილი. ებრაელთა 6:13–20.

მოწოდება იყო ღვთის დაპირება აბრაამისადმი, და ამის შემდგომ მან მეორე დამოწმებაც მისცა „ფიცით“. შემდგომი „ფიცი“ სამნაწილოვანი იყო. დაპირების მოწოდების შემდეგ, რომელიც პირველი საფეხური იყო, მეორე, მესამე და მეოთხე საფეხურები

წარმოადგენს სწორედ სამნაწილოვან აღთქმას, რომელსაც ღმერთი დებს რჩეულ ერთან. დაბადების წიგნის მეთხუთმეტე თავში ღმერთი ფორმალურად „კვეთს“ (ამყარებს) აღთქმას დრამატული რიტუალის მეშვეობით, სადაც მხოლოდ ღმერთი გაივლის გაყოფილ ცხოველებს შორის და უპირობოდ ჰპირდება მიწას აბრაამის შთამომავლებს. აღთქმული მიწა წარმოდგენილი იყო, როგორც მიწა ორ მდინარეს შორის: ეგვიპტის მდინარესა და ევფრატის მდინარეს შორის. სამნაწილოვანი აღთქმის პირველი საფეხური მოიცავს უშუალო მინიშნებას ორი მდინარის წინასწარმეტყველურ სიმბოლიზმზე და ყველაფერზე, რაც ამ სიმბოლოსთან არის დაკავშირებული. როდესაც შთაგონება ულასა და ხიდეკელის მდინარეებზე მიუთითებს, როგორც მოვლენებზე, რომლებიც ახლა აღსრულების პროცესშია, ეს ორი მდინარე წინასახედ იყო მოცემული აბრაამის წინასწარმეტყველებაში. ვითარება აბრაამის ორ მდინარეს შორის არის განთავსებული, რაც, როცა დანიელის ორ მდინარესთან ერთად იქნება შეჯერებული, ოთხ მდინარეს გვაძლევს, რადგან ქრისტეს ხმა მრავალი წყლის ხმაა.

იმავე დღეს უფალმა აღთქმა დაუდო აბრამს და უთხრა: შენს თესლს მივეცი ეს ქვეყანა ეგვიპტის მდინარიდან დიდ მდინარემდე, მდინარე ევფრატამდე: კენელთა, კენიზელთა, კადმონელთა, ხეთელთა, ფერიზელთა და რეფაიმთა, ამორეველთა, ქანანელთა, გირგაშელთა და იებუსელთა. დაბადება 15:18–21.

აბრაამისთვის აღთქმული ქვეყანა იყო მთელი მსოფლიო, რომელიც უკანასკნელ დღეებში წარმოდგენილია ათი მეფით, ხოლო აღთქმის პირველ დღეებში იგი ჩამოთვლილი იყო როგორც ათი ტომი და არა მეფეები. ას ორმოცდაოთხი ათასი იქნება კონფლიქტი მთელ მსოფლიოსთან. მაშინ მსოფლიო ჩართული იქნება კვირა დღის თაყვანისცემის აღსრულების გამოცდის პროცესში, ერთმსოფლიო მთავრობის მიერ, გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ალისფერი მეძავის ხელმძღვანელობით, რომელიც მეფობს დედამიწის ათ მეფეზე. აბრაამთან ერთად მხეცის ხატის ეკლესიისა და სახელმწიფოს სიმბოლო წარმოდგენილია ეგვიპტის მდინარით, როგორც სახელმწიფო მმართველობის სიმბოლოთი, და ბაბილონის მდინარით, როგორც ეკლესიური მმართველობის სიმბოლოთი.

ამის შემდეგ უფლის სიტყვა ხილვაში მოევლინა აბრამს და უთხრა:

ნუ გეშინია, აბრამ: მე ვარ შენი ფარი და შენი უაღრესად დიდი საზღაური.

და აბრამმა თქვა: უფალო ღმერთო, რას მომცემ, როცა უშვილოდ მივდივარ და ჩემი სახლის მოურავი ეს დამასკოელი ელიეზერია? და აბრამმა თქვა: აჰა, შთამომავლობა არ მოგიცია ჩემთვის; და, აი, ჩემს სახლში შობილი არის ჩემი მემკვიდრე. და, აჰა, უფლის სიტყვა მოევლინა მას და უთხრა:

ეს არ იქნება შენი მემკვიდრე; არამედ ის, ვინც შენი საკუთარი წიაღიდან გამოვა, იქნება შენი მემკვიდრე. და გამოიყვანა იგი გარეთ და უთხრა: ახლა ზეცას შეხედე და ვარსკვლავები დაითვალე, თუ შეგიძლია მათი დათვლა; და უთხრა მას: ასე იქნება შენი შთამომავლობა.

და ირწმუნა მან უფალი; და ეს ჩაეთვალა მას სიმართლედ. და უთხრა მას,

მე ვარ უფალი, რომელმაც გამოგიყვანე ქალდეველთა ურიდან, რათა მოგცე ეს ქვეყანა მის სამკვიდრებლად.

და მან თქვა: უფალო ღმერთო, რით შევიტყობ, რომ დავიმკვიდრებ მას? და უთხრა მას,

მომიყვანე სამი წლის დეკეული, სამი წლის თხა, სამი წლის ვერძი, გვრიტი და მტრედის ხუნდი.

და წაიყვანა თავისთან ეს ყოველივე, შუაზე გაჰყო ისინი და თითოეული ნაწილი ერთმანეთის პირისპირ დააწყო; ხოლო ფრინველები არ გაუყვია. და როდესაც მტაცებელი ფრინველები დაემზენ გვამებზე, აბრამმა განდევნა ისინი. და როცა მზე ჩასვლას იყო, ღრმა ძილმა მოიცვა აბრამი; და, აჰა, დიდი სიბნელის საშინელება დაეცა მასზე. და უთხრა აბრამს,

ჭეშმარიტად იცოდე, რომ შენი შთამომავლობა მდგმური იქნება მიწაზე, რომელიც მათი არ არის, და მოემსახურებიან მათ; და დატანჯავენ მათ ოთხასი წელიწადი. და იმ ერსაც, რომელსაც ისინი მოემსახურებიან, მე განვსჯი; და შემდეგ გამოვლენ დიდი ქონებით.

და მშვიდობით მიხვალ შენს მამებთან; კარგ სიბერეში დაიმარხები.

მაგრამ მეოთხე თაობაში ისინი კვლავ აქ დაბრუნდებიან, რადგან ამორეველთა ურჯულოება ჯერ კიდევ არ აღვსილა.

და მოხდა ასე: როცა მზე ჩავიდა და ჩამოხნულდა, აჰა, გამოჩნდა კვამლიანი ღუმელი და ანთებული ლამპარი, რომლებმაც გაიარეს იმ ნაჭრებს შორის. დაბადება 15:1–17.

ის, ვინც მოსესა და ისრაელის ძეებს ღამით ცეცხლის სვეტით და დღით ღრუბლით გაუძღვებოდა, იმ „განკვეთილ“ ნაჭრებს შორის გაიარა, როგორც მწეველი ქურა და ანთებული ლამპარი.

და უფალი წინ უძღოდა მათ დღისით ღრუბლის სვეტით, რათა ეხელმძღვანელა მათთვის გზაზე; ხოლო ღამით — ცეცხლის სვეტით, რათა მიეცა მათთვის ნათელი, რომ ევლოთ დღე და ღამე: არ მოუცილებია მას ხალხის წინაშე არც დღისით ღრუბლის სვეტი, არც ღამით ცეცხლის სვეტი. გამოსვლა 13:21, 22.

მზრწყინავი ლამპარი და კვამლიანი ქურა წარმოადგენდა ღრუბლისა თუ ცეცხლის სვეტს და განასახიერებს წინასწარმეტყველურ ელემენტს იმ სამი საფეხურიდან პირველისა, რომლებიც მოიცავს ღმერთის მიერ აბრამთან აღთქმის დამყარებას. თავი იწყება სიტყვებით: „ნუ გეშინია“, რადგან პირველი ანგელოზის უწყება არის — გეშინოდეთ ღმერთისა; და მათ, ვინც აბრამივით ეშინიათ ღმერთისა, აღარ დასჭირდებათ ღმერთის შიში. არსებობს შიშის ორი სახეობა, რადგან ადამიანთა ორი კლასი არსებობს.

აღთქმის მონაკვეთის შემდგომ აბრამმა ირწმუნა ღმერთი და ეს მას სიმართლედ ჩაეთვალა. სამი ანგელოზი პარალელს ავლებს სულიწმიდის საქმესთან, როგორც ამას იოანე წარმოგვიდგენს, რომელიც ასწავლის, რომ სულიწმიდა ამხილებს სამ რამეში:

ცოდვაში, სიმართლეში და სამსჯავროში. ეს მახასიათებლები შეესაბამება სამ ანგელოზს, ამიტომ, მას შემდეგ, რაც აღთქმის მონაკვეთში ღვთის შიშია წარმოჩენილი, შემდეგ გამოიკვეთება სიმართლის მეორე საფეხური, რომელსაც მოსდევს სამსჯავროს გამოცხადება, რაც არის სულიწმიდის მესამე საქმე და მესამე ანგელოზის უწყება. აღთქმის პირველი საფეხური წინასახავდა პირველი ანგელოზის უწყებას, რომელიც ყოველთვის სამივე უწყების ფრაქტალია. აღთქმის პროცესის სამი საფეხური წარმოადგენს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამ ანგელოზს.

აბრამი მართლად შერაცხვის შემდეგ, რაც მეორე ანგელოზს აღნიშნავს, ამზადებს შესაწირს, რადგან შესაწირი მზადდება მსჯავრის მესამე საფეხურის უშუალოდ წინ. ეს შესაწირი წარმოადგენს მალაქია 3-ის ლევიანთა შესაწირს, რომელიც დროშად არის აღმართული. როგორც მოსეს ცხოვრების სამი ორმოცწლიანი პერიოდი წარმოადგენს სამი ანგელოზის უწყებებს, ასევე მოსეს პირველი ორმოცი წელი შეიცავს სამი ანგელოზის უწყების სამივე საფეხურს.

მოსეს მოწმობის დასაწყისი არის მის მშობლებში ღვთის შიშით, (პირველი საფეხური), რასაც მოსდევს ხილული გამოცდა. მეორე საფეხური მოიცავს ხილულ გამოცდას, როგორც ეს იყო დანიელის წიგნის პირველ თავში, როდესაც დანიელმა პირველად ღმერთის შეეშინდა და უარი თქვა ბაბილონური საკვების მიღებაზე, ხოლო შემდეგ გამოიცადა თავისი გარეგნული იერის საფუძველზე. შემდეგ დანიელისთვის ეს იყო მესამე გამოცდა სამი წლის შემდეგ მეფე ნაბუქოდონოსორის მიერ, ჩრდილოეთის მეფისა და საკვირაო კანონის სიმბოლო, რომელიც არის მესამე ანგელოზის უწყება.

მოსეს მშობლებს ღვთის შიში ჰქონდათ; მათ იგი კიდობანში ჩასვეს წყალზე, და ფარაონის ასული მიიყვანეს, რათა მდგომარეობა ეხილა, და შემდეგ მან განსჯა გამოიტანა ბავშვის გადარჩენის სასარგებლოდ. მოსეს ცხოვრების დასაწყისი იყო იმ აღთქმის ილუსტრაცია, რომელიც ღმერთმა კაცობრიობასთან დადო, ხოლო შემდეგ, მოსეს მეშვეობით, ღმერთმა აღთქმა დადო აგრეთვე კაცობრიობიდან რჩეულ ერთან. ნოეს აღთქმა კაცობრიობასთან წარმოადგენს დიდ სიმრავლეს, ხოლო მოსეს აღთქმა რჩეულ ხალხთან წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხ ათასს. შესაწირავი, რომელიც აბრამს უნდა შეეწირა აღთქმის დასამტკიცებლად, ატარებდა ნოეს აღთქმის ნიშანს, ისევე როგორც მოსე, რომელმაც აბრამის წინასწარმეტყველება საუკუნეების შემდეგ აღასრულა.

შესაწირი შედგებოდა ხუთი სხვადასხვა ცხოველისაგან: სამი წლის დეკეულისაგან, სამი წლის თხისაგან, სამი წლის ვერძისაგან, გვრიტისაგან და მტრედის ბარტყისაგან. ფრინველები მთლიანად დატოვეს, ხოლო დეკეული, ვერძი და თხა ორ ნაწილად „გაჭრეს“. ეს შესაწირი განასახიერებს უკანასკნელ დღეებში დროშის აღმართვას, როგორც კაცობრიობისათვის ხილულ გამოცდას. ფარაონის ასულისათვის ხილული ნიშანი იყო ჩვილი მოსე კიდობანში. კიდობანი სიმბოლიზებულია კიდობანში მყოფი რვა სულით. რიცხვი „რვა“ დადგენილია, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშის ერთ-ერთი წინასწარმეტყველური მახასიათებელი. როდესაც განიხილავ ხუთ ცხოველურ შესაწირს და სამს შუაზე ჰყოფ, მაშინ შენი შესაწირი შედგება რვა ნაწილისაგან, როგორც ნოეს მიერ არის განსახიერებული და შემდეგ აბრამის შესაწირში

დადასტურებული.

ის ხუთი ცხოველი, როდესაც ღმერთის მიერ მითითებულისამებრ ნაწილდება, აღნიშნავს რიცხვს „რვა“ და, ამით, წარმოადგენს ამ ქვეყნის აღსასრულს იმ სულებს, რომელნიც ტიპურად გამოისახნენ კიდობანზე მყოფი „რვა“ სულით. წინადაცვეთის ნიშანი, რომელიც აბრამის სამმაგი აღთქმის მეორე საფეხურია, უნდა აღსრულებულიყო შობიდან „მერვე“ დღეს; ეს წესი კი შეიცვალა ნათლობით, რომელიც წარმოადგენს ქრისტეს აღდგომის ტიპს, რაც მოხდა „მერვე“ დღეს. რიცხვი „რვა“ დამკვიდრებული ნიშან-თვისებაა როგორც ნოეს, ისე მოსეს აღთქმებისა, და ისინი ტიპურად მიუთითებენ იმ ას ორმოცდაოთხი ათასზე, რომელნიც აღიმართებიან როგორც დროშად აღმართული შესაწირავი და რომელნიც არიან „მერვე“, რომელიც შვიდისაგან არის.

ის ხუთი ცხოველი წარმოადგენს ხუთ ბრძენ ქალწულს, რომელნიც კიდობანზე არსებული „რვიანით“ არიან წინასახებულნი და ძველი წუთისოფლიდან ახალ წუთისოფელში გადავლენ — სიკვდილის ხილვის გარეშე.

აბრამის შესაწირავი იყო წმინდა შესაწირავი, რადგან შესაწირავში არსებული ყველა ცხოველი წმინდა ცხოველი იყო, და ერთობლივად ისინი წარმოადგენენ სრულად დასაწველი მსხვერპლისთვის გამოყენებულ უმთავრეს ცხოველებს. პირველი ანგელოზის უწყება მოიცავს ბრძანებას, თაყვანი სცენ შემოქმედს, ხოლო საწმიდრის მსახურების უმთავრესი სამსხვერპლო ცხოველები, რომელიც უნდა დაწესებულიყო მაშინ, როდესაც აბრამის წინასწარმეტყველება შესრულდებოდა მოსეს დროს, წარმოადგენილია როგორც თაყვანისცემის შესაწირავები და ამავე დროს წინასახეობრივად გამოხატავენ პირველი ანგელოზის მოწოდებას, თაყვანი სცენ შემოქმედს.

მეთვრამეტე მუხლი პირდაპირ აცხადებს: „იმ დღეს უფალმა აღთქმა დაუდო აბრამს.“ ეს აღნიშნავს იმ სამი საფეხურიდან პირველს, რომლებიც ტიპურად წარმოაჩენენ გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამ ანგელოზს. დაბადების მეთხუთმეტე თავში აღწერილი აღთქმის საფეხური წარმოადგენს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზის უწყებას, რომელსაც მოსდევს მეორე ანგელოზი, რომელიც წინასახედ იქნა აბრამის აღთქმის მეორე საფეხურით, რომელიც დაბადების მეჩვიდმეტე თავშია მოცემული.

მეორე საფეხურზე აბრამის სახელი შეიცვალა და გახდა აბრაამი. აბრაამი ნიშნავს „მამა აღმატებულია“, ხოლო აბრაამი ნიშნავს „მრავალი ხალხის მამას“. აბრამის მოწოდებაში მიცემული იყო აღთქმა დიდი ერის ჩამოყალიბებისა, მაგრამ ეს აღთქმა არ დამტკიცებულა, ვიდრე აბრამს სახელი არ შეეცვალა. მაშინ იგი გახდა რჩეული აღთქმის ერის პირველი მამა. შემდეგმა საფეხურმა წინასწარ გამოსახა მესამე ანგელოზის უწყება, როდესაც აბრაამი გამოიცადა ისაკის შეწირვისას, რაც წინასწარ გამოსახავდა ჯვარს, რაც წინასწარ გამოსახავდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, რაც წინასწარ გამოსახავს საკვირაო კანონს — რომელიც არის მესამე ანგელოზის უწყება. ეს მესამე აღთქმისეული საფეხური აღსრულდა 1844 წლის ოცდამეორე ოქტომბერს და

გადმოცემულია დაბადების წიგნის ოცდამეორე თავში.

მეორე ეტაპზე, რომელიც მეორე ანგელოზის უწყებაა, სადაც აბრამს სახელი ეცვლება, წინადაცვეთის რიტუალი დგინდება როგორც აღთქმის ხალხისა და მათი ღმერთთან ურთიერთობის „ნიშანი“. სწორედ მეორე ანგელოზის უწყების ისტორიაში იბეჭდება ღმერთის ხალხი. ისინი აღიმართებიან როგორც დროშა მესამე ანგელოზის უწყებაში, რომელიც კვირადღის კანონით არის წარმოდგენილი, მაგრამ ისინი იბეჭდებიან უშუალოდ კვირადღის კანონის წინამორბედ პერიოდში, რაც მილერიტულ ისტორიაში იქნებოდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს კარის დახურვამდე უშუალოდ ადრე.

იგივე მართებულია ბაბილონიდან გამოსული იმ სამი ბრძანების მიმართაც, რომლებმაც დასაბამი მისცეს 2300-წლიან წინასწარმეტყველებას, რომელიც დასრულდა მესამე ანგელოზის მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ტაძარი დასრულდა მეორე ბრძანების ისტორიის განმავლობაში, პირველის შემდეგ, მაგრამ მესამის წინ. საძირკველი დაიდო პირველი ბრძანების დროს, ხოლო ტაძრის შენობა დასრულდა მეორე ბრძანების ისტორიის პერიოდში. მესამე ბრძანებამ, ძვ. წ. 457 წელს, დასაბამი მისცა 2300 წელს, მაშინ როდესაც თავად ამ ბრძანებამ იუდეველებს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი სუვერენიტეტი დაუბრუნა. მესამე გზამარკერთან სამეფო დამყარდება, როგორც ეს წარმოდგენილია მესამე ბრძანებისას ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი სუვერენიტეტის აღდგენით და კვირის კანონის დროს გამარჯვებული ეკლესიის დროშასავით აღმართვით.

მესამე განკარგულება განასახიერებდა მესამე ანგელოზის ქორწილზე მოსვლას 1844 წლის 22 ოქტომბერს. სასძლო თავს ამზადებს ქორწილამდე და არა ქორწილში. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა სრულდება კვირა დღის კანონის წინ, დროის იმ პერიოდში, რომელიც წინასწარმეტყველურად წარმოდგენილია როგორც მხეცის ხატის გამოცდა. ჩვენთვის ცნობილია, რომ მხეცის ხატის გამოცდა ის გამოცდაა, რომელიც უნდა გავიაროთ მადლის კარის დახურვამდე.

„უფალმა ნათლად მიჩვენა, რომ მხეცის ხატი ჩამოყალიბდება მადლის ჟამის დახურვამდე; რადგან იგი იქნება ღვთის ხალხისთვის ის დიდი გამოცდა, რომლის მეშვეობითაც მათი მარადიული ხვედრი გადაწყდება. შენი პოზიცია ისეთი წინააღმდეგობებით აღსავსე არეულობაა, რომ მცირედნი თუ იქნებიან შეცდენილნი.“

„გამოცხადების 13-ე თავში ეს საკითხი ნათლად არის წარმოდგენილი; [გამოცხადება 13:11–17, ციტირებულია].“

„ეს არის ის გამოცდა, რომელიც ღვთის ხალხმა უნდა გაიაროს, ვიდრე დაიბეჭდებოდეს. ყველა, ვინც ღვთისადმი თავისი ერთგულება დაამტკიცა მისი კანონის დაცვით და ყალბი შაბათის მიღებაზე უარის თქმით, უფალ ღმერთ იეჰოვას დროშის ქვეშ დადგება და მიიღებს ცოცხალი ღვთის ბეჭედს. ხოლო ისინი, ვინც ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას დათმობენ და მიიღებენ საკვირაო შაბათს, მიიღებენ მხეცის ნიშანს.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 15.

კარი დაიხურა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, რაც წინასახავდა კვირის კანონის ჟამს დახურულ კარს. და უაიტი აცხადებს, რომ მხეცის ხატის გამოცდა არის ის გამოცდა, რომელიც ჩვენ უნდა გავიაროთ მადლის ვადის დახურვამდე „ადრე“, და იგი აგრეთვე აცხადებს, რომ ეს გამოცდა არის ის ადგილი, სადაც წყდება ჩვენი მარადიული ხვედრი. კვირის კანონამდე სასძლო ამზადებს თავს, და ეს მოითხოვს სათანადო საქორწილო სამოსის ქონას — სამოსისა, რომელიც უნდა განიწმინდოს აღთქმის მაცნის განმწმედი ცეცხლით. ბეჭედი დაიდება ქორწილამდე, ხოლო შემდეგ ქორწილი ხდება კვირის კანონის დროს.

და უაიტი მიუთითებს, რომ დაბეჭდვა არის ჭეშმარიტებაში განმტკიცება როგორც გონებრივად, ისე სულიერად. იგი შემდგომაც აღნიშნავს, რომ როდესაც ღვთის ხალხი დაიბეჭდება, მაშინ მოვა ღვთის მსჯავრთა შერყევა. შერყევა არის ის მსჯავრნი, რომლებიც იწყება გამოცხადების მეთერთმეტე თავის მიწისძვრით, რაც არის კვირა დღის კანონი შეერთებულ შტატებში.

მილერიტა ტაძარი დასრულდა შუაღამის ძახილისას, რაც მიუთითებს, რომ ბეჭედი დაიდება სამსჯავროს მესამე სასაზღვრო ნიშნულამდე. აბრაამის აღთქმაში სამსჯავროს მესამე საფეხური იყო ისააკი მორიას მთაზე, რაც წინასახავს არა მხოლოდ ჯვარზე მყოფ ქრისტეს, არამედ მალაქიას მესამე თავში ლევანთა შეწირვასაც.

და დაჯდება იგი, როგორც ვერცხლის დამდნობი და განმწმედელი; და განწმენდს ლევის ძეთ და გამოადნობს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს მსხვერპლი სიმაღლით. მაშინ სასურველი იქნება უფლისათვის იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც წინა წელიწადებში.

და მე მოვუახლოვდები თქვენ განსჯისთვის; და ვიქნები სწრაფი მოწმე ჯადოქრების წინააღმდეგ, და მრუმთა წინააღმდეგ, და ცრუფიცართა წინააღმდეგ, და მათ წინააღმდეგ. ვინც ქირით დაქირავებულს მის გასამრჯელოში ავიწროებს, ქვრივსა და ობოლს, და უცხო მის უფლებას უკუაქცევს, და ჩემი არ ემინიათ, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მალაქია 3:3-5.

განწმედის პროცესის შემდეგ შესაწირავი „მაშინ“ იქნება, როგორც ძველ დღეებში, და შესაწირავი მზადდება სამსჯავროს საბოლოო მოქმედების განმავლობაში, რადგან სწორედ მაშინ უპირისპირდებიან შესაწირავად განწმედილნი და მომზადებულნი ლევანნი უგუნურ ქალწულებს, რომელთა წინააღმდეგაც ქრისტე უნდა იყოს „სწრაფი მოწმე“. „სწრაფი მოწმე“ არის „ლაოდიკეის ეკლესიის ერთგული მოწმე“, რომელიც შებნას ბურთივით ისვრის შორეულ ველზე და რომელიც ლაოდიკეელებს თავისი პირიდან შადრევანივით ამოანთხევს. ხორბლისა და ღვარძლის გამიჯვნა სწრაფი იქნება, რადგან საბოლოო მოძრაობები სწრაფია. ეს სწრაფი მაცნე არის ის, ვინც უეცრად მოდის თავის ტაძარში მალაქიას მესამე თავში.

მალაქიაში ძველ დროთა მსგავსად მსხვერპლის ამაღლება არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშის აღმართვა; ეს იყო ორმოცდამეათეობის ორი რწევითი პურის შესაწირავის ამაღლება; ეს იყო უდაბნოში ძელზე გველის ამაღლება; ეს იყო ქრისტეს

ამაღლება ჯვარზე და ეს იყო შადრაქის, მეშაქისა და აბედნეგოს ამაღლება ცეცხლის ღუმელში ქრისტესთან ერთად, მაშინ როცა მთელი ქვეყნიერება გაოცებითა და განცვიფრებით შესცქეროდა; ეს იყო 1843 წლის სქემის გამოქვეყნება და 1850 წლის სქემისთვის განზრახული მიზანი.

აბრაამის აღთქმის მეორე საფეხურზე იქნა დაწესებული და სავალდებულოდ ქცეული წინადაცვეთის წესი, და ამგვარად იგი აღთქმის ნიშნად იქცა. აბრაამმა, მოსესგან განსხვავებით, მაშინვე წინადაცვითა ისაკი; ამიტომ, როდესაც იგი მესამე საფეხურზე შესაწირავად აღამაღლა, ისაკი ნიშანს წარმოადგენდა. ეს ნიშანი მოგვიანებით ნათლისღებით შეიცვალა, და ეს ორივე ერთად ჯვრის ნიშნის ორ მოწმედ გვევლინება.

„რა არის ცოცხალი ღვთის ბეჭედი, რომელიც მისი ხალხის შუბლებზე იდება? ეს არის ნიშანი, რომლის წაკითხვაც ანგელოზებს შეუძლიათ, მაგრამ არა ადამიანის თვალებს; რადგან მომსპობელმა ანგელოზმა ეს გამოსყიდვის ნიშანი უნდა იხილოს. გონიერმა გონებამ იხილა კალვარიის ჯვრის ნიშანი უფლის მიერ შვილად აყვანილ ძეებსა და ასულებზე. ღვთის რჯულის დარღვევის ცოდვა მოხსნილია. მათ სამოსლად საქორწილო სამოსი აქვთ შემოსილი და მორჩილნი და ერთგულნი არიან ღვთის ყველა მცნების მიმართ.“ Manuscript Release, number 21, 51.

დაბადების მეთხუთმეტე თავში აღთქმის პირველი საფეხურისას გამოვლენილია დროითი წინასწარმეტყველება ტყვეობაში ყოფნის 400 წლის შესახებ, ხოლო პავლე იმავე პერიოდს 430 წლად განსაზღვრავს. პავლეს გამოთვლა იწყება გამოსვლის მეთორმეტე თავში მოცემული მოწოდებით, რადგან იგი მოიცავს აბრაამის ხიზნობის ხანასაც. თუ ყურადღებით განვიხილავთ, ოთხასი წელი ოცდაათ წელთან მიმართებით არის ერთი სიმბოლო, რომელსაც პავლე წარმოაჩენს, ხოლო ოთხასი წელი, რომელიც აბრაამის მიერ არის გადმოცემული, არის სხვა სიმბოლო. მაშ, რას აღნიშნავს ოთხასწლიანი პერიოდი, რას აღნიშნავს ოთხასოცდაათწლიანი პერიოდი, და რას აღნიშნავს ოცდაათი წელი?

მეცნიერებმა მართებულად აჩვენეს, რომ ოთხას ოცდაათი წელი შეიძლება დაიყოს ორას თხუთმეტწლიან ორ პერიოდად: პირველი პერიოდი მონობისა და დამონებისაგან თავისუფალია, ხოლო მეორე — მონობა.

აბრაამი ქანაანში შევიდა სამოცდათხუთმეტი წლის ასაკში, ხოლო ისაკი დაიბადა მაშინ, როდესაც აბრაამი ასი წლის იყო (ოცდახუთი წლის შემდეგ). იაკობი დაიბადა მაშინ, როდესაც ისაკი სამოცი წლის იყო, ხოლო იაკობი ეგვიპტეში შევიდა ასოცდაათი წლის ასაკში. ეს შეადგენს 215 წელს ქანაანში და 215 წელს ეგვიპტეში, ჯამში — 430 წელს. წინასწარმეტყველების შემსწავლელისთვის ეს იძლევა ორ მოწმობას, ორი აღთქმის სიმბოლოდან, პავლესთვის, როგორც აბრაამისთვის, რომლის სახელიც შეიცვალა. პავლე მიუთითებს 430-ს, ხოლო აბრაამი — 400-ს. ერთმანეთთან დაკავშირებული ორი დროითი წინასწარმეტყველების „ხაზი ხაზზე“ აღსრულება დაკავშირებულია პირველი აღთქმის პერიოდთან, რომელმაც ღვთის რჩეული ხალხის დამკვიდრებამდე მიიყვანა.

როდესაც ქრისტე ისტორიაში მოვიდა, რათა მრავალთათვის აღეთქმა დაემტკიცებინა ერთი შვიდეულის განმავლობაში, ეს შვიდეული ორ ურთიერთდაკავშირებულ დროულ წინასწარმეტყველებას წარმოადგენდა. პავლეს ოთხას ოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება, ქრისტეს შვიდეულის მსგავსად, შეიძლება ორ თანაბარ ნაწილად გაიყოს. ქანაანში გატარებული 215 წელი, რასაც მოჰყვა ეგვიპტეში გატარებული 215 წელი, წარმოადგენს ქრისტეს მოწმობის სახეს, პირადად 1260 დღის განმავლობაში, რასაც მოჰყვა ქრისტეს მოწმობის 1260 დღე მისი მოწაფეების პიროვნებაში. ის 2520 დღე, რომელთა განმავლობაშიც ქრისტემ აღეთქმა დაამტკიცა, ასევე წარმოადგენს იმ შვიდ დროს, რომლებიც არის „მისი აღთქმის დავა“.

ძვ. წ. 723 წლიდან 1798 წლამდე არის 2520 წელი, და ეს წლები დაყოფილია ორ 1260-წლიან პერიოდად, რომლებიც გამოხატავს წარმართობას, რომელიც 1260 წლის განმავლობაში თელავს საწმიდარსა და მხედრობას, რის შემდეგაც პაპიზმი 1260 წლის განმავლობაში თელავს საწმიდარსა და მხედრობას. ქრისტეს კვირის შუაგული იყო ჯვარი, და კვირის შუაგული (538) წარმოშობს 1260 წელს წარმართული მოწმობისას, რასაც მოსდევს კიდევ 1260 წელი წარმართული მოწმობისა პაპიზმის, როგორც წარმართობის მოწაფის, მხრიდან. როდესაც ქრისტეს მადლის სამეფო ჯვარზე ძალით აღიჭურვა, ეს წინასახე იყო 538 წლისა, როდესაც ანტიქრისტეს სამეფო ძალით აღიჭურვა. ჯვარზე გვერდი აევლო სიტყვიერ ისრაელს და დაიწყო სულიერი ისრაელი. 538 წელს გვერდი აევლო სიტყვიერ წარმართობას, და დაიწყო სულიერი წარმართობა.

აბრამის ოთხასი წლის წინასწარმეტყველებაც ოთხას ოცდაათი წელია. ეს ერთი და იგივე წინასწარმეტყველებაა, ოღონდ წარმოდგენილი ორი აღთქმისეული სიმბოლოთი. ეს ორი ურთიერთდაკავშირებული დროული წინასწარმეტყველება განსაზღვრავდა ღვთის ერის მონობასა და გათავისუფლებას, რომელთა აღსრულება ძველი ისრაელის აღთქმისეული ისტორიის დასაწყისში უნდა მომხდარიყო. ძველი ისრაელის აღთქმისეული ისტორიის დასასრულს არსებობს ერთი დროული წინასწარმეტყველება, რომელიც მეორესთან არის შეხამებული დღე-წლის შესაბამისობის მიმართებით, რითაც განისაზღვრება ორი დროული წინასწარმეტყველება, რომლებიც ხაზს უსვამენ გათავისუფლებასა და მონობას.

ძველი ისრაელის დასაწყისისა და დასასრულის შუა ისტორიულ მონაკვეთში ჩვენ ვპოულობთ დანიელს ბაბილონის ტყვეობაში. იმ აღთქმის ისტორიიდან, რომელიც მონობასა და გათავისუფლების აღთქმას განსაზღვრავს, წარმოდგენილია წინასწარმეტყველება, რომელიც ძველი ისრაელის აღთქმის ისტორიას თანამედროვე ისრაელის აღთქმის ისტორიასთან აკავშირებს. დანიელის წიგნში ორი დროითი წინასწარმეტყველება არის განსაზღვრული. მოსეს „შვიდჯერადი“ „ფიცი“ ლევიანთა ოცდამეექვსეში დანიელის 9/11-ში არის იდენტიფიცირებული, ისევე როგორც დანიელის მერვე თავში მეცამეტე მუხლის კითხვა, რომელსაც მიჰყავს პასუხამდე მეთოთხმეტე მუხლში, სადაც 2300 წლის წინასწარმეტყველებაა განსაზღვრული. „ფიცი“, რომელიც, თუ ირღვევა, დანიელის ცხრა თერთმეტში „მოსეს წყევლაა“, როდესაც განხორციელდა ძვ. წ. 677 წელს სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ, დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, ისევე როგორც 2300 წელიც. ორივე 2520-წლიანი გაფანტვა

მოთავსებულია მეცამეტე მუხლის კითხვაში, ხოლო მეოთხმეტე მუხლის პასუხი არის 2300.

როგორც მოსეს შემთხვევაში, უძველესი ისრაელის აღთქმის ისტორიის ალფა, და როგორც ქრისტეს შემთხვევაში, უძველესი ისრაელის აღთქმის ისტორიის ომეგა, თანამედროვე ისრაელის ალფა-დასაწყისის ისტორიაც მოიცავდა ორ ურთიერთდაკავშირებულ დროით წინასწარმეტყველებას. ერთი წარმოადგენდა უღელსა და მონობას, ხოლო მეორე — გათავისუფლებას. უძველესი ისრაელის ალფა ისტორიაში 430 წლის ორ თანაბარ პერიოდად დაყოფამ წინასახეობრივად წარმოადგინა ქრისტეს მიერ აღთქმის დამტკიცების კვირაში განმეორებული წინასწარმეტყველური დაყოფა; ხოლო აღთქმის დარღვევისთვის განკუთვნილი სამსჯავროს ის ურთიერთდაკავშირებული პერიოდი, რომელიც ორ თანაბარ პერიოდად იყო გაყოფილი, აყენებს ორ მოწმეს იმაზე, რომ თანამედროვე ისრაელის ალფა ისტორიასაც ექნებოდა მსგავსი წინასწარმეტყველური ღერძი. 2520 წლისა და 2300 წლის პერიოდები, რომლებიც ერთად სრულდება, წარმოადგენენ ორი ურთიერთდაკავშირებული დროითი წინასწარმეტყველების მესამე მოწმობას, რომელთაც აქვთ წინასწარმეტყველება, რომელიც შუაში თანაბრად არის გაყოფილი.

სამი მოწმე სულს უზიბებდა იმის მოლოდინისკენ, რომ, როდესაც უფალი თანამედროვე ისრაელის ომეგა ისტორიაში ას ორმოცდაოთხ ათასთან შევა აღთქმაში, იქნებოდა წინასწარმეტყველური დროის ორი ურთიერთდაკავშირებული წინასწარმეტყველება და მასთან დაკავშირებული პერიოდი, რომელიც ორ თანაბარ ნაწილად არის გაყოფილი; მაგრამ ასე ვერ იქნება, რადგან როდესაც უფალი თანამედროვე ისრაელთან შევიდა აღთქმაში, მან ხელი ალაპყრო ზეცისკენ და გამოაცხადა, რომ დრო აღარ იქნებოდა.

ას ორმოცდაოთხი ათასის აღთქმა წარმოადგენილია პირველი ნაყოფის ხორბლის შესაწირავის ორი შერხეული პურიტ. სამი მოწმის წინასწარმეტყველური წყობა, რომელსაც მოსდევს ორგვარი მოწმობა, მოკლებული წინასწარმეტყველური დროის განსხვავებას, მოიპოვება აბრამის შესაწირავში: ფური (რომელიც თანაბრად იქნა გაყოფილი), თხა (რომელიც თანაბრად იქნა გაყოფილი) და ვერძი (რომელიც თანაბრად იქნა გაყოფილი), რის შემდეგაც — გვრიტი და მტრედი.

პირველ სამ შესაწირს ყველა მათგანს სამწლიანი სიმბოლური ნიშანი ჰქონდა თანდართული, რითაც იდენტიფიცირდება, რომ ისინი წარმოადგენენ სამ შესაწირს, რომელთაც წინასწარმეტყველური დრო გააჩნდათ. სამივე შესაწირს არა მხოლოდ წინასწარმეტყველური დრო ჰქონდა, არამედ თითოეულ მათგანს ისეთი წინასწარმეტყველური დროც ჰქონდა, რომელიც თანაბრად იყო გაყოფილი ორ პერიოდად. გვრიტსა და მტრედს ასაკი არ ერთვის; მათ მხოლოდ ახალგაზრდები უნდა ყოფილიყვნენ, რადგან ისინი წარმოადგენენ აღთქმის ხალხის უკანასკნელ თაობას, რომელიც წარმოადგენილია ორი ფრინველით, ანუ ორი ფარით.

ორი ფარა წარმოადგენს დიდ სიმრავლეს და ას ორმოცდაოთხი ათასს, ხოლო ორ ფრინველს მეორეული მნიშვნელობა აქვს. მტრედი საწმიდრის შესაწირავთაგანია, და

როდესაც მტრედის, როგორც შესაწირავის, განსაზღვრებას ეძიებთ, უმეტეს შემთხვევაში იგი ნიშნავს გვრიტის სახეობას; მაშინ როცა აბრამის შესაწირავში მოხსენიებული მტრედი აღნიშნავს ისეთ ახალგაზრდა ფრინველს, რომელსაც ჯერ ბუმბული არა აქვს, ან, კიდევ უარესი, ისეთ ფრინველს, რომელსაც ბუმბული აძრობილი აქვს. ამ წინასწარმეტყველურ დონეზე ეს ორი ფრინველი არიან ხორბალი და ღვარძლი.

უკანასკნელ დღეებში დროშა აიტაცება ზეცებისკენ, ვითარცა ფრინველი, და ეს სწორედ იმ ჟამს მოხდება, როდესაც ორი უწმიდური ფრინველი აღამაღლებს ბოროტებას და შინარში მის ტახტზე დასვამს.

მაშინ გამოვიდა ანგელოზი, რომელიც მელაპარაკებოდა, და მითხრა: აღაპყარი ახლა შენი თვალები და იხილე, რა არის ეს, რომელიც გამოდის. მე ვთქვი: რა არის ეს? და მან თქვა: ეს არის ეფა, რომელიც გამოდის. და კვლავ თქვა: ეს არის მათი სახე მთელ ქვეყანაზე. და აჰა, აიწია ტყვიის ერთი ქვა; და ეს არის ქალი, რომელიც ზის ეფას შუაგულში.

და თქვა: ეს არის ბოროტება. და ჩააგდო იგი ეფას შუაგულში; და დაადო მის პირს ტყვიის სიმძიმე.

მაშინ აღვაპყარი ჩემი თვალები, ვიხილე, და აჰა, გამოვიდნენ ორი ქალი, და ქარი იყო მათ ფრთებში; რადგან მათ ჰქონდათ ყარყატის ფრთების მსგავსი ფრთები; და მათ აღაპყრეს ეფა მიწასა და ცას შორის. მაშინ ვუთხარი ანგელოზს, რომელიც მელაპარაკებოდა: სად მიაქვთ ამას ეს ეფა? და მან მითხრა: რათა აუშენონ მას სახლი შინყარის ქვეყანაში; და დამყარდება იგი და დადგინდება იქ თავის საკუთარ საფუძველზე. ზაქარია 5:5–11.

პაპობა, წარმოდგენილი როგორც „ბოროტება“, ან პავლეს მიერ როგორც „ის ურჯულო“, თავის მომაკვდინებელ ჭრილობას 1798 წელს იღებს, როდესაც ნიჭი ტყვიისა თავსდება კალათაზე, რომელშიც იგი ზის. ამის შემდეგ სპირიტუალიზმი და განდგომილი პროტესტანტიზმი აპირებენ მის აღმართვას და მისთვის სახლის აშენებას შინყარის ქვეყანაში, სწორედ იმ დროს, როცა ღმერთს დასრულებული ექნება იმ სახლის აშენება, რომლის აღმართვასაც იგი აპირებს ნიშნად. ზაქარიაში ყალბი ნიშანი წარმოდგენილია როგორც ბოროტების ქალი, ხოლო ნიშანი წარმოდგენილია როგორც მტრედები. მაშინ ქვეყნიერება არჩევანს გააკეთებს რომს შორის, რომელიც ყოველი უწმიდური და საძულველი ფრინველის გალიაა, და მტრედს შორის, რომელიც კაცობრიობასთან ღვთის აღთქმის სიმბოლოა.

და მან შეჰღაღადა ძლიერებით, ხმით ძლიერი, და თქვა: დაეცა, დაეცა დიდი ბაბილონი და იქცა ეშმაკთა სამკვიდრებლად, ყოველი უწმიდური სულის სამყოფელად და ყოველი უწმიდური და საძულველი ფრინველის საკნავად. გამოცხადება 18:2.

ქრისტემ თავისი სიკვდილისა და აღდგომის შესახებ თქვა: „დაარღვიეთ ეს ტაძარი, და მე სამ დღეში აღვადგენ მას.“ ეს სამი დღე წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ პერიოდს, როდესაც ტაძარი აღიმართება, როგორც ეს იყო მოსესთან, ქრისტესთან და

მილერიტებთან. აბრამის შესაწირავში სამწლიანი ფურის, დედალი თხისა და ვერძის მოთხოვნა აღნიშნავს, რომ იმ სამი აღთქმისეული ისტორიის ფარგლებში, რომელთაც ახლა განვიხილავთ, ტაძარი აღიმართებოდა. ას ორმოცდაოთხი ათასის საბოლოო აღთქმისეული ტაძარი არის დროშა, რომელიც ცამდე გვირგვინად უნდა აღიმართოს. ამ მიზეზით, ფური, დედალი თხა და ვერძი მიწის მხეცებია, რითაც განსხვავება დგინდება იმ ფრინველებთან მიმართებით, რომლებიც ცაში დაფრინავენ. აღთქმისეული ტაძარი, რომელიც უკანასკნელ დღეებში აღიმართება, არის ის დრო, როდესაც იერუსალიმი ყველა ბორცვსა და მთაზე მაღლა ამაღლდება.

თუმცა მე ჯერ კიდევ არ დამიდგენია აბრამის აღთქმის სამი საფეხურიდან პირველის ყოველი ელემენტი, აქამდე ყოველ ელემენტს, რომელიც ჩვენ განვიხილეთ, თავისი შესაბამისი პარალელი აქვს ძველი პირდაპირი ისრაელის დასაწყისსა და დასასრულში, აგრეთვე თანამედროვე ისრაელის დასაწყისში. ჩვენ ვაჩვენეთ გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის ანგელოზთა სამი საფეხური აბრამის აღთქმის პირველ საფეხურში. სამი ანგელოზის ფრაქტალი, რომელიც აბრამის აღთქმის პირველ საფეხურშია, კიდევ უფრო მკაფიოდ დადასტურდება, როდესაც აბრამის აღთქმის მეორე და მესამე საფეხურებს განვიხილავთ.

აბრამის „რვა“ შესაწირავი არა მხოლოდ იმ შესაწირავებს წარმოადგენს, რომლებიც შემდგომ მოსეს სავანის რიტუალების ნაწილად იქცეოდა, არამედ ისინი განსაზღვრავს და ადასტურებს წინასწარმეტყველური დროის როლს ღმერთის აღთქმის ხალხის ისტორიაში. ისინი ადასტურებს ისრაელის, როგორც ღმერთის რჩეული ხალხის, დასაწყისსა და დასასრულს — იქნება იგი პირდაპირი თუ სულიერი.

პავლეს 430 წელი არის წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც ლოგიკურად ვერ გამოეყოფა აბრამის 400 წელს. როდესაც ისინი ერთმანეთზე გადაიფარება, წარმოიქმნება ოცდაათწლიანი პერიოდი, რომელსაც მოსდევს ოთხასი წელი. სწორედ აქ გავაგრძელებთ მომდევნო სტატიაში.

„ძველ აღთქმაში ჩაწერილი წინასწარმეტყველებები უფლის სიტყვაა უკანასკნელი დღეებისთვის და აღსრულდება ისევე უეჭველად, როგორც ვიხილეთ სან-ფრანცისკოს გაპარტახება.“ წერილი 154, 1906 წლის 26 მაისი.